

да посрѣщнатъ своитѣ побѣдителѣ отъ Бояджикъ. Съ разни привѣтствия, овации, съ факирски движения посрѣщнаха и цѣлунаха нашата. Поздрава: „Машалла бабаитлеръ“! углуши града. Гражданитѣ бѣха вече надъ прѣдвичерието на смъртта си. Всички бѣха искрити по таванитѣ безъ разлика на полъ и възрастъ. Града бѣше облѣченъ въ сферата на стрѣхтъ и трепята. Тѣ бѣха на пълно убѣдени, че ще ся простятъ вѣчно съ града и свѣта. За тѣхъ нѣмаше драгъ часъ ни минута. На 19-й Май когато звѣрьтъ бѣше рѣшилъ да тури подъ огънь и мечъ града, когато бѣше извадилъ священника Михаилъ Икономъ и други много граждани за да ги мъче и убие; тогава и пристигна Исмаилъ-паша владалецъ на недвижимо имущество въ село Тавшанъ-тепе, който строго осжди плантъ на Шефкетъ-паша и не му позволи да упражни тая свирѣпа закана. Тоя Измаилъ-паша, можъ безъ прѣбувиличение да го нарѣка: „человѣчески избавителъ“ на града. Той осуети плантъ на человѣческиятъ бичъ — Шефкетъ-паша. Тай съобщи това на Везиря, И ето дохожда депеша отъ вѣликиятъ Везиръ, на Шефкету съ която ся викаше отъ царьтъ да ся прѣдстави въ Цариградъ. Раскъсаха ся злобнитѣ планове на звѣрьтъ. Той проливаше крокодилски сълзи, нѣ всичко напусто; не може да ся избѣгне, трѣбва да ся яви. Ето, че на 20-й Май 1876 година слѣдъ единъ силенъ ураганъ, отъ пискъ и викове, които произлизаха отъ обирхтъ на рѣдовнитѣ войски, които бѣха нападнали като скакълци двороветѣ и кщята на мирнитѣ граждани — Ямболци. А това зло и кланитъ ся вършише въ мирно и тихо врѣме. Нашата ся качи на трѣна и замина за въ Цариградъ. Града и селата ся отърваха отъ тозъ лютъ звѣрь.—